

Luku 2. Astuin sisään huvilan saliin, jonka kummatkin päät olivat korkeiden lasien peitossa, ja puuseinä reunoilla oli muutama ovi. Sitten näin miehen, joka huokui päättäväisyyttä, istumassa pitkässä ruokailupöydässä yksikseen syöden. "Danton-herra, tässä on Alfia-neiti", Theodor kumarsi pienesti. Mies keskeytti ruokailunsa ja katsoi meihin nousten pöydästä. "On ilo saada Alfia Dente laumaani", mies sanoi hymyillen tyytyväisenä kumartaen. "On myös ilo päästä laumaanne ja oikein teidän kutsustanne. Olen immarreltu", sanoin hymyillen. "Mitä isäsi oli mieltä tästä? Kenties avoimin mielin kun päästi teidät tänne?" Danton teidusteli ja viitto pöytään. "Istukaa toki." Kävelimme pöydän ääreen ja katsoin sivusilmällä Theodoria, joka esitti rampaa vieläkin. Istuimme pöydän ääreen. "Noh, ei hän päästänyt minua, mutta lähdin omasta tahdosta tänne", selitin. "Minua turhautti erittäin suuresti istua siellä pehmustetussa vankilassa."

Danton nauraa höräytti. "Haha! 'Pehmustettu vankila'? Huvittava sanavalinta. Niinkö todella koit asuessasi isäsi luona?" "Noh, ikävä kyllä asia on näin, koska en saanut liikkua kuin kouluun ja sekin valvotusti, koska isä luuli, että ihmisudet kidnaappaavat minut, koska olenhan Puhdasverinen", selostin. "Luulisi, että isälläsi olisi tietoa meistä, olihan äitisi meikäläisiä", Danton sanoi. "Niin, Ihmispuhdasverinen", vastasin. "Ah", Danton sanoi. "Se selittää. Me kunnioitamme jokaista Puhdasveristä, joka on vain sitä tiedettävästi." "Niin, mutta joillakin on vain ongelmia hyväksyä se.." huokaisin. "Sellaista elämä on", Danton sanoi. "Älä huoli, täällä saat juosta vapaana niin paljon kuin haluat." "Se ihana tietää, koska olen odottanut sitä kuin lapsi uutta lelua", hymyilin. Samassa Danton kohotti käsiään ja taputti niitä kolmesti yhteen. "Mary, haetko lautaseni? En syö enää." Salin sivuovesta tuli nuori, hontelo nainen, joka nappasi lautasen Dantonin edestä ja palasi sinne mistä oli tullutkin. Katsoin Dantonia, jonka olemus huokui asiallista määrätietoisuutta ja arvovaltaa, joka sai minut välittömästi selväksi siitä kuka täällä johtaa. Aistin miehen sisällä olevan suden, josta huokui päällimmäiseksi arvovaltaa, mutta se oli myös levoton.. levoton vihasta ja siitä huokui halu- Henkäisin järkytyksestä ja katsoin pöydän puiseen ja jokskin kuluneeseen pintaan yrittäen pakottaa itseni unohtamaan mitä olin juuri aistinut. Ei voi olla totta.. Theodor puhui siis totta.. On syvempikin ulottuvuus. "Mikä neidille tuli?" Danton ihmetteli hiukan huolestuneisuutta äänessään. "En tiedä.." sanoin hiljaa. "Jokin pelonväristys vain.." "Varmaankin tämä tilanne", Theodor sanoi. "Onhan tämä täysin uusi tilanne teille." Kiitos, Theodor.. "Niin", sanoin ja nostin pääni. "Varmaankin se oli se.. En tiedä, mutta tämä paikka tuntuu kotoisalta ja toisaalta taas tämä on todella pelottavaa.." Pieni valkoinen valhe ei ole pahasta. "Ymmärrän teitä", Danton sanoi. "Me autamme teitä kotiutumaan tänne." Katsoin Dantoniin, vaikka takaraivossani jomotti pyyntö, että älä katso häneen ja hakeudu pois hänen seurastaan välittömästi. Oliko tuo sitä vaistoa..?Mutta miksi se ei sanonut mitään kenenkään muun kohdalla? "Kiitos", pakotin osin hymyn huulilleni. Danton näytti uskovan. Hyvä. "Voi, voi. Te taidatte olla väsynyt ja siksi säikky. Teidän on parasta mennä nukkumaan pikinmiten. Huomenna on uusi päivä", Danton hymyili ystävällisesti ja vaikka tuo hymy oli aito, mutta silti tuo mies karmi minua. Minun on sysättävä tunne sivuun, koska muuten en voi jutella Dantonin kanssa silmätysten. Tätä siis Theodor tarkoitti ja niin minä teen. Hän ei halunnut mustamaalata mielekuvaani Dantonista, vaikka se kuva olikin jo tummunut ennen Theodoria. "Uni maistuisi nyt", sanoin. "Missä voin nukkua?" "Nukut täällä ainakin toistaiseksi ensi yön ja katsotaan huomenna minne majoitut Opettajasi kanssa. Niin kutsun lauman parhaimmat Opettaja ehdokkaat huomenna kahdeltatoista, joten olisi mukavaa jos olisit siihen asti jo herännyt", Danton sanoi. "Ei huolta. Minä olen", vastasin. "Hyvä juttu". Danton taputti käsiään yhteen. Sivuvovesta tuli taas Mary ulos ja tämä pysähtyi Dantonin viereen katsoen maata. "Niin?" "Vie Alfia-neiti vierashuoneeseen ja tuo hänelle puhtaita vaatteita ja pyyhe", Danton sanoi ja Mary nyökkäsi. "Seuratkaa minua, Alfia-neiti." Nousin ja katsoin

kaksikkoon. "Ensinnäkin, lopettakaa teitittely, se ärsyttää minua ja toiseksi, nukkukaa hyvin." Kummatkin nyökkäsivät ja lähdin seuraamaan sisäkköä, kunnes pysähdyin kun ulko-ovi kävi ja sieltä tuli tuntematon mies hengästyneenä sisään. "Danton-herra.. Rico ja-" Danton huokaisi syvään. "Remi, mene väliin", hän sanoi painavalla äänellä. "Ja opeta heitä olemaan kunnolla." Kenelle hän oikein puhui? Eihän tässä tilassa ole kuin- Ajatukseni katkesi kun kuulin oven käyvän vierestäni ja tunsin nopean ilmavirran suhahtavan ohitseni. "Mi..mitä..?" ihmettelin. "Beta Remi, ainutlaatuinen, laumani nopein. Hän pystyy jopa kiihdyttämään 120km/h sekunnissa", Danton selitti. "Vau. Okeasti?" ihmettelin. "Kyllä vain. Mutta noh, menepäs nukkumaan", Danton hoputti ja nyökkäsin käännähtäen. Seurasin Maryä sivuovesta pienelle käytävälle, jossa oli neljä ovea. Mary esitteli ovien sisällön sanallisesti, että ensimmäinen vasemmalla ovi oli kylpyhuone, toinen vierashuone, käytävän päässä oli Remin huone ja sen oikealla puolella oli toinen vierashuone. Mary ohjasi minut oikean puoleiseen vierashuoneeseen ja katselin huonetta. Sängy oli ikkunan vieressä ja sängyn vierellä oli yöpöytä, jolla oli lamppu, ja oven vieressä oli vaatekaappi. Mary sytytti valon ja alkoi laittaa petivaatteita kuntoon, itse menin ikkunan viereen, nojaten karmiin ja katselin ulos alhaalla näkyviin hirsimökkeihin. Aukinaisesta ikkunasta puhalsi hellä ja viileä yöilma. Samassa kuului vinkaisu ja raivokasta murinaa. Hätkähdin. Tuo kuulostaa taistelemiselta.. Antaako hän opetuksen.. pahoinpitelemällä..? "Älä välitä. Tuo on arkipäiväistä", Mary sanoi ja laski peiton ja tyynyn sängylle. "Parasta on kai tottua.." nielaisin. "Tuota.." katsoin Maryyn. "Oletko.. Dantonin sisäkkö?" "Olen, joten varoitan sinua. Älä tutustu liiaksi häneen", Mary sanoi katsoen minuun. "Selvä", sanoin. "Kiitos varoituksesta, mutta minä kyllä jo ajattelin tehdä niin." "Ah, antakaa anteeksi. Unohdin jo, että olette Puhdasverinen. Olen vain väsynyt. Anteeksi virheeni.." Mary pahoitteli. "Ei se mitään, virheitä sattuu", hymyilin lempeästi ja nainen katsoi minua hiukan hämillään. "Eh, noh, minun on haettava vaatteet sinulle ja pyyhe.." nainen sopersi iloissaan ja poistui huoneesta. Istuin sängylle ja katsoin ulos. Kuului vain yksittäinen murahdus ja sitten tuli hiljaista. Otetaanko täällä yhteen päivittäin? Voi ei.. Pian Mary palasi huoneeseeni laittaen pyyhkeen ja vaatteet kaappiin. Sitten hän kääntyi puoleeni hymyillen pienesti. "Nukkukaa hyvin, Alfia-neiti", Mary sanoi. "Samoin", vastasin ja Mary poistui huoneestani. Riisuin vaatteet ja möngin peiton alle sammuttaen valot. Katsoin puiseen kattoon, johon osui haalea valokeila. Toivottavasti kaikki menee täällä hyvin.. Ja toisaalta olen aika turvaton täällä, koska olen ihminen.. Mutta vain toistaiseksi. Toivottavasti minut muutetaan pian. Haluan vain muuttua ja juosta kuin hullu... Pian ajatukseni alkoivat sammaltaa ja vaivuin uneen. Nousin istumaan ja katsoin ulos ikkunasta, josta näkyi kukkulan juuressa oleviin pimeisiin mökkeihin. Vain hajonneen täysikuun hellä hopeinen peitto valaisi hirsimökkien kattoja. Huokaisin. En tietenkään saanut unta, onhan tämä uusi paikka.. Samassa korviini kantautui raskasta hengitystä. Käännyin ja näin pimeässä häilyväisen hahmon, jonka kirkkaan oranssit silmät tuijottivat minua. "Nolan..?" kysyin hiljaa. Ei, tuo ei ole Nolan.. Tuo olemus on liian.. liian ylpeä ja määrätietoinen.. Eikä, se on.. Danton. "Danton-herra.. Mitä asiaa teillä on tähän aikaa yöstä?" kysyin nielaisten. Mies oli vain hiljaa ja tuijotti minua silmiäkään räpäyttämättä. Puristin peittoa ja pelko hiipi selkääni pitkin mieleeni. "Voisitteko te jo lopettaa.. Sanokaa jotain..!" vaadin. Mutta Danton oli vain hiljaa ja tuijotti minua. "Lopeta jo!" huusin. "Lopeta!" Havahduin huutamiseeni ja katsoin peloissani ympärilleni. Unta.. Se oli unta.. Hieraisin kasvojani huokaisten kun kuulin oven aukeavan ja katsoin sinne. Tuntematon mies seisoi ovella kasvot vakavana ja silmissä näkyi häivähdys huolestuneisuutta. "Kuulin huutoa. Oletteko kunnossa, Alfia-neiti?" Nyökkäsin. "Olen, kiitos kysymästä. Uusi paikka, joten siitä painajaiset", sanoin. "Ah, toivotavasti sopeudut tänne", mies sanoi. "Niin.. Muuten oletko Remi?" kysyin, koska

muistin, että hänhän nukkuu viereisessä huoneessa. Mies nyökkäsi. "Minäpä hyvinkin." Tarkastelin miestä, vaikka olikin hämärää. Hänellä oli vaatteet päällään, silmät olivat väsähtäneet ja tumma tukka oli sekaisin. Missäs sitä ollaan käyty? "Hauska tavata", sanoin. "Samoin", Remi nyökkäsi. "Oletko ollut jossain kun näytät väsyneeltä?" kysyin. "Olen ja en ole ollut", mies sanoi hetkauttaen harteitaan. "Eli?" kysyin. "Kävin yökierroksella ja sitten palasin tänne. Nukahdin sängylleni samantien ja heräsin huutoosi", Remi selitti. "Yökierroksella? Miksi?" ihmettelin. "Alfa vaati, että valvon järjestystä välillä öisin, koska lauma on räjähdys herkkä.." mies huokaisi. "Yhteenotoille kenties? Ovatko ne päivittäisiä?" kysyin. Remi nyökkäsi. "Kyllä vain ja menen yleensä väliin." Nyökkäsin nielaisten. "Muuten.. Danton-herra sanoi jotain opetuksesta.. Pahoinpitelitkö heidät..?" "En todellakaan. Emme me mitään sellaisia raakalaisia ole. Päälliköt eivät suostuneet irrottautumaan toisistaan, joten jouduin käyttämään väkivaltaa erottaakseni heidät ja muistutin kuka heitä käskee vain alistamalla ja murisemalla", Remi selitti ja nyökkäsin. Remi puhui totta ja silmät mukana. Koko miehen olemus puhui totta. "Miksi puhut minulle totta?" ihmettelin. "Miksi en puhuisi? Minä tunnen sinut, Alfa-neiti, ja sinä olet utelias, joten parempi kertoa totuus nyt kuin myöhemmin", Remi selitti silmät hymyillen, mutta naama oli miltein peruslukemilla. "Tunnet? Miten niin?" ihmettelin. "En minä sinua tunne. Oletko vakoillut minua?" "En", Remi sanoi ja häneltä pääsi pieni naurahdus. "Et siis muista minua. Olen se 'joku kiva mies' ja kutsuit minua 'Joku' kun et osannut sanoa nimeäni." Katsoin miestä tihrustaen silmiäni ja kaivelin muistojani kuin hullu kaivoksessa kiveä. Sitten muisto tuli kuin salama kirkkaalta taivaalta ja katsoin miestä sytyttäen valot. "Sinä todella ole Joku!" huudahdin pongahtaen ylös sängystä ja syöksyin miehen kaulaan. Halasin miestä kuin viimeistä päivää. "Luulin, etten näe sinua enää kun isoisä kuoli!" iloitsin ja erkanin tarkastellen miestä. "Et ole muuttunut ollenkaan.." Pieni hymynpoikanen kävi Remin huulilla. "Olenhan Puhdasverinen." "Mutta jotain on tapahtunut sinulle. Et hymyile enää paljoakaan", huomautin kun mielessäni oli kirkas kuva miehen jatkuvasti lempeistä, hymyilevistä kasvoista. Remin ilme muuttui surulliseksi. "Puhutaan siitä toiste, koska sinun on levättävä. Et saa nukkua pommiin Opettajan valinnastasi." "Minulla on aikaa nukkua. Kai minulla on muuten vaikutusvaltaa?" kysyin. "On, mutta uutena jäsenenä et tunne läheskään kaikkia, joten alfa tunnetusti suosittelee ja esittelee hänen mielestään parhaat ehdokkaat ja sinä valitset sinusta parhaimman vaihtoehdon", Remi selosti. Nyökkäsin. "Suosittelen, että seuraat vaistoasi", Remi vinkkasi. "Olen kuullut jo sinusta huhuja." "Mitä? Tulin muutama tunti sitten ja nyt jo..?" ihmettelin. "Niin. Täällä löytyy valitettavasti kierojaakin yksilöitä, jotka kertovat huhuja minkä ehtivät.." Remi huokaisi. "Mitä huhuja?" kysyin. "No, että olet itserakas, piloille hellitty, mitään arvostamaton kakara, näin tiivistetysti", Remi sanoi. Katsoin Remiä tyrmistyneesti. "..Mitä..?" "Älä minua katso. He ovat vain idiootteja", Remi sanoi. "Älä välitä heistä, koska silloin ne loppuvat." "Niin on kai parasta.. Muuten kuka Theodor on? Hän on ainakin joku arvostettu.. Vanhin kenties?" kysyin. "Kyllä. Hän ollut tämän lauman Vanhin isoisäsi jälkeen", Remi vastasi. "Ja sinäkin kenties olet ollut tässä laumassa koko ajan?" Mies nyökkäsi ja ristin käteni. "Et sitten tullut tapaamaan minua.." "Olisin, mutta isäsi uhkasi ampua minut ja jopa kerran osoitti minua tosissaan aseella", Remi kertoi. Katsoin miestä silmät suurina. "Ou.. Taisin aliarvioida isän teidän suhteen.." "Niin taisit. Uhmasit häntä pahasti tultuasi tänne", Remi huomautti. "Ei hän minulle mitään tee ja muutenkin halusin sieltä pois. Mielummin olen täällä. Muuten kun olin salissa ja sinä olit tiedettävästi huoneessasi, niin miksi et tullut tervehtimään minua?" ihmettelin. "Olisi ollut riski, että tunnistat minut ja se ei ole hyvä asia, koska Danton-herra ei saa tietää suhteestamme", Remi vastasi. "Miksi?" "Koska hän näyttää pitävän sinusta ja jos hän tietäisi suhteestamme, hänestä tulisi mustasukkainen ja se ei ole

hyvä ollenkaan. Koko lauma joutuisi siitä kärsimään ja minä eniten", Remi selitti vakavana. "Ah. Selvä. En halua tietää enempää.." sanoin hiljeten. "..Minä näin hänen todellisen luonteen.." "Niin olemme me muutkin. Kuinka se karmiikin ja pelottaakin meitä, meidän on vain elettävä sen kanssa", Remi vastasi. "Mutta alfanhan voi haastaa? Vai?" kysyin. "Puhumme myöhemmin, koska sinun on nukuttava. Et saa noikkua päivällä ollenkaan", Remi sanoi ja avasin suuni, mutta mies painoi sormensa suulleni, joten hiljenin. "Hyvä. Nyt nukkumaan. Kello on jo liikaa", Remi sanoi ja laski sormensa. "Paljon se muka on?" kysyin. Mies vilkaisi rannekelloaan. "Kuusi. Nuku hyvin." Mies käännähti, mutta tartuin tämän hihaan. Remi pysähtyi katsoen minuun. "Voisitko jäädä..?" kysyin. Remi katsoi minua pahoillaan. "Anteeksi, en voi. Minun on mentävä kierrokselle." "Mutta entä sen jälkeen?" "Kello olisi jo liikaa." Päästin irti hihasta. "Selvä. Öitä.." "Nuku hyvin", mies astui ulos huoneesta ja sulki oven. Istuin sängylle ja otin tyynyn syleilyyni. Todella huojentavaa tietää, että Remi on täällä.. Hymyilin, mutta se suli pois. Mitä sinulle on oikein käynyt näinä vuosina..? Hätkähdin hereille ja huomasin peiton olevan päälläni. Remi, sinä kävit.. Hymyillen katsoin yöpöydällä tikittävään kelloon, joka oli tulossa kymmenen. Katsahdin ovelle kun kuulin sieltä hiljaista koputusta. Ovi aukesi ja sieltä kurkkasi Mary. "Ah, oletkin jo hereillä." "Heräsin juuri", hymyilin ja nousin istumaan venytellen. "Salissa odottaa aamupala", Mary ilmoitti. "Ah, minä tulen pian", vastasin ja tämä poistui sulkien oven. Nousin tepastellen vaatekaapin luokse ottaen sieltä vaatteet ja puin ne päälleni. Vaatekaapin toisella puolella oli peili, jonka edessä parantelin aaltoilevia hiuksiani ja sitten siirryin salin puolelle, jossa odotti tällä pitkällä pöydällä kaikkia mahdollisia ruokia. Mary ilmaantui saliin sivuovesta pidellen lautasta ja mukia. "Valitkaa vapaasti mitä haluatte syödä ja toin sinulle teetä jos se käy", Mary hymyili. Nyökkäsin ja katselin pöytää hämmentyneenä. "Kyllä, ehdottomasti. Mutta missä muut ovat?" "Kaikki muut ovat olleet jo ylhäällä kahdeksan jälkeen ja Remi-herra on Danton-herran kanssa kokoamassa parhaita Saalistajia metsästystä varten", Mary vastasi laskien mukin ja lautasen pöydälle ruokien eteen. "Miksi ihmeessä?" ihmettelin. "Danton-herra haluaa juhlistaa uutta jäsentään tänään illalla, joten syömme kunnon peuraa. Ainakin hyvin todennäköisesti saamme peuraa illaksi.." Mary mietti. "Yrittääkö hän.. lahjoa minua..?" kysymys tuli kuin tyhjästä huulilleni. Mary katsoi minuun naurahtaen. "Ei suinkaan. Me kaikki haluamme juhlistaa sitä, että valitsit juuri laumamme. Meille ei ole tullut Puhdasverisiä jäseniä pitkään aikaan." Nyökkäsin istuen pöydän ääreen. "Johtuuko se tästä tilanteesta?" kysyin hiljemmällä äänellä. Mary katsoi minuun pelästyneenä. "Mi.. Mistä sinä puhut?" "Minä tiedän kuinka hermona lauma ja se jo osoittaa epävakaa tilanteesta kun tapaamani iloiset ja hilpeät Päälliköt alkoivat tappelemaan hetken päästä", sanoin. Maryn katseen valtasi surullisuus. "Niin.. Mutta siitä ei saa murehtia! On sinun päiväsi! Syö nyt!" tyttö hoputti. "Juu, juu, minä syön", sanoin ja aloin valitsemaan ruokaa lautaselleni. Vilkuilin vaivihkaa Marya, joka seisoskeli pöydän vieressä katsellen haikeana ulos. Aistin tytön sisällä suden, josta huokui tunne, että se oli nurkkaan ajettu. Susi uikutti hiljaa ja saatoin nähdä kuinka se anoi minua auttamaan.. se katsoi minua oranssilla ja kirkkaan sinisellä silmillään.. Räpäytin silmiäni ja palasin maanpinnalle. Katsoin Maryn kasvoihin, jotka katsoivat edelleen ulos. "Minä autan sinua", kuiskasin hiljaa ja tyttö katsahti minuun kiitollisena. "Oikeasti..?" Mary henkäisi kiitollisena. Nyökkäsin pienesti. "Minä lupaan." "Kiitos", Mary muodosti suullaan ja saatoin nähdä kyyneleen tämän silmäkulmassa. "Ole hyvä", vastasin. Mutta mikä olet? Et ainakaan normaali.. Samassa kuulin oven käyvän ja katsahdin ovelle, josta Danton asteli sisälle. "Ah, neiti onkin hereillä. Oikein hyvää huomenta!" "Huomenta", hymyilin alfalle ja sinä hetkenä kun saavutin miehen silmät, pakottava jomotus palasi. Jätä minut jo rauhaan! "Noh, nukuiko hyvin?" Danton asteli pöydän ääreen. "Nukuin

muuten hyvin, mutta näin painajaista", vastasin. Danton katsoi minuun huolestuneesti. "Mitä? Näitkö? Voi ei.. Taisit kuulla yöllisen tappelun, vai?" "Voi, oliko sellainen?" ihmettelin. "Näin painajaisen kuuden aikaan, enkä silloin kuullut mitään. Se painajainen johtui vain siitä kun olen uudessa paikassa." "Ah, no hyvä, ettei se häirinnyt uniasi. Toivottavasti painajaiset jäivät viime yöhön." "Toivottavasti. Ei kai kukaan haavoittunut pahasti?" kysyin. "Ei. Päälliköt ottivat vain yhteen -taas", Danton huokaisi. "He olivat ottaneet pari olutta liikaa.." "Ah, voi ei. No hyvä, jos heille ei sattunut mitään. Mikä arvo muuten Päällikkö on täällä?" ihmettelin. "Päälliköt ovat normaaleja laumalaisia hiukan ylempänä ja he ovat jonkun kolmesta joukosta johtajana", Danton selitti. Nyökkäsin. "Ovatko ne Vanhimman alapuolella?" "Sinäpä kyselet", Danton pisti merkille. "Pitää saada tietää miten arvoasteikko menee?" hymyilin hiukan nolona. "Toki, toki. Anteeksi, olin unohtanut, ettei isäsi opettanut sinua, vaikka hän olikin tietoinen kaikesta", Danton pahoitteli. "Oliko?" ihmettelin ja ristin sitten käteni. "Se typerä ukko.." "No, mutta et ole vielä syönyt! Joten sinun on aika jo syödä!" Danton hoputti. Joten aloin syömään. En tiedä mitä ajatella.. Luottaakko Dantoniin vai ei.. Hän vaikuttaa hyvältä mieheltä, mutta tekeekö hän sen vain sen takia, jotta tekisi minuun vaikutuksen. Esittäen hyvää alfaa, joka huolehtii, mutta todellisuus on aivan toista. Se heijastuu laumasta ja ennen kaikkea itse alfan sisäisestä sudesta näkyy minkälainen johtaja tämä on.. Lopettelin syömistä kun joukkio miehiä ja naisia asteli saliin. Tunnistin yhdet kasvot joukkiosta ja hymyilin tälle pienesti. Diesel. Mutta tämä vain vilkaisi minua pieni hymynpoikanen huulillaan. Hän oli huolissaan. Nousin seisomaan ja Danton asteli vierelleni. Joukkio astettui riviin eteemme ja tunsin kaikkien katseet minussa. Niissä katseissa oli häivähdys ärtyneisyyttä ja tuntui kuin minua katsottaisiin nenänvartta pitkin. Tekisi mieli huutaa heille, että en ole sen parempi.. Mutta päädyin pitämään mölyt mahassani ja hymyilin jokukiolle kiltisti. "Kiitos, että suostuitte tulemaan tänne. Elikkä, kuten tiedätte Alfia Dente on päättänyt astua laumaamme uhmaten hänen isäänsä", Danton kertoi ja joukkiossa vaihdettiin hämmentyneet katseet. Danton jatkoi: "Alfia on ei ole oppinut tapojamme ollenkaan ja on viimeksi ollut lauman keskuudessa kun Vanhin Adam eli vielä. Joten kuka on kärsivällinen ja ryhtyy hänen Opettajakseen?" Tuomitsevia katseita ja hiljaista oli. Samassa rivin takana kävi ovi. "Minä", tuttu ääni sanoi ja henkilö astui rivin takaa. Suuni lokahti auki. Ei voi olla totta.. Oletko tosissasi?